

[Hans Nielsen.]

den kommer heller ikke Producenterne til gode, der er nok andre, der har taget denne Fortjeneste paa Vejen. Den foretagne Takstnedsættelse har, som sagt, ikke bidraget til noget som helst andet end til at forøge Statsbanernes Underskud.

Det ærede Medlem vil maaske sige, at der er nogle meget store Agrarer, som har tjent derved, og jeg kan ogsaa godt se, at der er en stor-agrarisk Tendens i disse Takstnedsættelser. Lad os tænke os, at 8 Husmænd skal sende 8 Slagterisvin til København, de faar da en Nedsættelse af 30 Ø. pr. Svin; men hvis en Proprietær kan fylde en Vogn med 20 Svin, faar han en Nedsættelse paa i alt 11 Kr. 10 Ø. eller 50 Ø. pr. Svin. Det er dobbelt saa stor en Takstfortjeneste til Stor-Agraren som til den lille Husmand. Hvis man studerer denne Takstnedsættelse i Enkelt-heder, vil man se, hvor fortræffeligt den er lavet. Den har, det vil jeg villigt indrømme, bragt det større Landbrug Fordele, men det er tvivlsomt, om andre erhvervsdrivende har haft nogen nævneværdig Fordel af den.

Thi hvis en Tekstilfabrikant importerer Raavarer, betaler han altsaa en mindre Fragt paa Jernbanen, for saa vidt Varerne transporteres med Banen, men hvis en Købmand importerer Varer fra Berlin eller Prag eller et andet Sted fra, skal disse ogsaa med Jernbanen, og saa faar den udenlandske Konkurrent en Nedsættelse i Fragten lige saavel som den indenlandske Producent, og som Følge deraf er det fortrinnsvis Landbruget, der ikke har nogen udenlandsk Konkurrence, som har profiteret ved disse Særtakster for Husmænd og Særtakster for Proprietærer.

Jeg vil derefter gerne gøre en Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, som følte sig generet af de Bemærkninger, jeg havde gjort vedrørende Tobaksskatten, og meget mystisk spurgte mig: Hvor meget har det kostet Staten pr. Arbejder at skaffe de 1 600 Tobaksarbejdere Arbejde? Jeg har spekuleret meget over, hvad det ærede Medlem mente med dette Spørgsmaal. Det er ikke let at finde ud af, men jeg er til syvende og sidst blevet staaende ved den Opfattelse, at det ærede Medlem har tænkt sig, at Staten fik meget mindre Indtægt ved den nye Tobaksskat end ved den gamle. Men paa det Punkt tror jeg, det ærede Medlem svæver i en Vildfarelse.

Efter de Tal, jeg har skaffet til Veje

sammen med en Storfabrikant her i København, en af de største Cigarfabrikanter, har Cigarafgiften i August og September udgjort 3 552 000 Kr., hvilket for 12 Maaneder bliver 21 312 000 Kr., medens den kun var budgetteret til 19 900 000 Kr., og med Hensyn til Cigarer og Cigarillos har Afgiften i de første 6 Maaneder været 3 006 000 Kr., hvilket for 12 Maaneder giver 6 012 000 Kr., medens den kun var budgetteret til 5 100 000 Kr. Men regner man særlig med de to sidste Maaneder, August og September, vil man komme op paa 6 156 000 Kr., saaledes at der vil blive en meget betydelig højere Indtægt paa Cigarer og Cigarillos, end der er budgetteret.

Jeg tror derfor ikke, at Statskassen har betalt noget som helst for at faa disse 1 600 Tobaksarbejdere i Arbejde. Nej, paa den Historie er der kun den ene Ydmygelse efter den anden at høre for det konservative Parti, først at de svigtede Tobaksindustriens virkelige Interesse, og dernæst at de gjorde det forfejlede Panter-spring, da de saa, at de var gaaet ud af Spillet og ikke talte med længere, at de foreslog, at de 6 Mill. Kr. fra Cigaretterne skulde gives væk til de store Agrarer her i Landet.

Den Løn, som det konservative Parti har faaet for dette mislykkede Panter-spring, kan belære det ærede Medlem Hr. Christmas Møller om, at i konservativ-agrarisk Konkurrence med det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal vil det ærede Medlem Hr. Christmas Møller altid komme til kort, thi den Konservatisme, der er hos det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, er jo en primitiv konservativ Udrift, som et Kunstprodukt som det, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kan præstere, aldrig kan hamle op med, derom kan han være ganske overbevist.

I den Forbindelse vil jeg gerne gøre nogle faa politiske Bemærkninger; efter min Formening frister den politiske Situation ikke til lange Taler. Jeg maa da udtale min Anerkendelse af den Debat, der er ført indtil dette Øjeblik her i denne Sal. Selv det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal har knap været til at kende igen. Da det ærede Medlem stod her paa Talerstolen forleden Dag, tænkte jeg paa, at medens han var Statsminister og fo'r frem i al sin Strenghed her paa Talerstolen, da mindede han om hin Zeus, hvis lynende Aasyn dræbte Semele, men da han stod og talte her forleden, kom jeg snarere til at tænke paa Liva Weels berømte Vise: Min Mund siger nej, men mine Øjne siger ja.